

Linda van Wetten-Bos uit Veldhoven werd bijna blind, maar staat weer voor de klas: 'Leer genieten na verdriet'

VELDHOVEN - Uit het niets werd Linda van Wetten-Bos uit Veldhoven bijna volledig blind. Ze verloor haar baan als docent, maar vocht zich terug en staat nu weer voor de klas. Ze leert kinderen hoe het is bijna niets meer te zien: 'Woow! Nee, dit vind ik echt eng. Staat hier een kast?'

Waarom loopt de mama van Gijs met een stok? Kinderen die kennen geen scrupules, vooral de kleintjes niet. En dat is maar goed ook eigenlijk, vindt Linda van Wetten-Bos uit Veldhoven. Het is bovendien een goede vraag. Dus toen een klasgenootje van haar zoontje 'm stelde, besloot ze antwoord te geven. Zo belandde Van Wetten-Bos terug waar ze thuishoort: voor de klas. Die klas had ze een paar jaar daarvoor nog tegen haar zin verlaten. Van Wetten-Bos (32) was vijf jaar geleden docent Nederlands op het Strabrecht College in Geldrop. Op een julidag in 2014 stond ze voor de klas toen ze wazig begon te zien. „Ik zag wat vlekjes, alsof er vliegjes vlogen voor mijn ogen.” In een tijdsbestek van slechts vier dagen werden de vlekjes vlekken, twee joekels, voor elk oog een. Van Wetten-Bos verloor 97 procent van haar zicht. De paar procenten die ze na die vier dagen overhield, zaten in een dunne rand om de zwarte vlekken heen, alsof ze constant naar een zonsverduistering keek.

'Alle houvast weg'

Na een maand van onderzoek en onzekerheid hoorde ze de diagnose: Azoor. Een zeldzame oogandoening, met een beschadigd netvlies als gevolg. 'Je gaat nooit meer zien wat je ooit zag', zei de arts onomwonden. „De grond werd onder mijn voeten vandaan geslagen”, zegt Van Wetten-Bos. „Alle houvast weg. Ik dacht dat die nooit meer terug zou komen.”

Ze was destijds ook zwanger van Gijs, die gelukkig gezond geboren werd. Vreugde en verdriet vochten om voorrang. Van Wetten-Bos kreeg samen met haar man Jos een gezonde zoon, maar wel een die ze nooit in volle glorie kon aanschouwen. Ook op haar werk liep het niet lekker. Ze probeerde door te werken als decaan, maar werd uiteindelijk afgekeurd. Op het Strabrecht College was geen plek meer voor haar. Een besluit waarvoor Van Wetten-Bos nog steeds weinig begrip kan opbrengen.

De groep-8-klas van juffrouw Karien Meeuwis luistert stil naar het verhaal van de Veldhovense. Ze staat vandaag voor de zesde keer voor de klas bij basisschool Dick Bruna in Veldhoven. Nadat ze in januari van dit jaar haar eerste les gaf aan de nieuwsgierige klasgenoten van Gijs, ontwikkelde Van Wetten-Bos een eigen lesprogramma. Ze hoopt haar les in de toekomst op meer scholen te gaan geven.

Ze probeert de klas van Karien uit te leggen wat ze nog wel ziet: „Rond de zwarte vlekken zie ik een wazige strook. Het is net alsof je door de beslagen wand van een douchecabine kijkt.” Kinderen die haar wat vragen, kijkt ze aan vanuit haar ooghoek. „Ik ontwijk de grote vlek in het midden.”

Eng

De vragen van de kinderen zijn talrijk. Hoe vindt Van Wetten-Bos bijvoorbeeld haar jas terug als er veel haakjes zijn, zoals hier op de gang? „Ik hang ‘m altijd aan het eerste haakje.” Wat vindt ze eigenlijk het ergst aan haar beperking? „Dat ik niet meer de emotie van iemands gezicht kan lezen.” Hoe werkt haar telefoon? „Met spraaksoftware en een app die brieven scant en dan opleest.” Vragen stellen is natuurlijk goed, maar zelf ervaren beter. Op tafel in het midden van de klas liggen wat plastic brillen. De glazen zijn zo troebel als het zicht van Van Wetten-Bos. In groepjes mogen de kinderen proberen.

Met de bril op zijn neus en een taststok in zijn hand wandelt Rowen de gang op. „Woow. Ik zie wel veel licht, maar verder niet zoveel”, zegt Rowen, die achterop zijn shirt Mr. Cool heeft staan. „Woow. Nee, dit vind ik echt te eng. Staat hier een kast?” Een paar bijnabotsingen later, strompelt hij terug de klas in.

Daar proberen wat leerlingen spelletjes te spelen met hun ogen dicht. Het overgooien van een blauwe bal waarin twee belletjes rinkelen, blijkt lastig. Vaak valt de bal op de grond, soms via een schrap gezet gezicht.

Geniet na verdriet

Met haar les wil Van Wetten-Bos kinderen laten ervaren hoe het is om een visuele beperking te hebben. Maar eigenlijk gaat het om veel meer. Het gaat ook om doorgaan na tegenslag. Van Wetten-Bos: „Wat je ook meemaakt: heb verdriet, maar zorg dat je daarna weer kunt genieten.” Haar boodschap verspreidt de Veldhovense niet alleen in de klas, ze houdt ook een blog bij. De naam van haar blog: [geniet na verdriet](#). Veel kernachtiger is haar pleidooi niet samen te vatten. Een pleidooi dat tegen het einde van de les ook bij de kinderen is geland, zo blijkt. „Het is gewoon fijner om wel te kunnen zien”, vat Julian goed samen. „Maar het is niet zo dat met een stok lopen heel stom is of echt heel erg.”